The Shepherd of Israel

רֹעֵה יִשְׂרָאֵל

I AM THE GOOD SHEPHERD. John 10:11

. . AND I WILL SET UP ONE SHEPHERD OVER THEM. Ezek. 34:23

PUBLISHED TO BRING TO THE JEWISH PEOPLE KNOWLEDGE OF THEIR TRUE SHEPHERD AND MESSIAH — THE LORD JESUS CHRIST

Subscription Price 50c. a Year.

VOL. 44 - No. 7
MARCH, 1960

Israel Shall Rise Again

By LOUISE KAUFMANN

Since Israel's celebration of her latest anniversary, thousands of former refugees have been lifting up thankful hearts to God that at last they have been able to find their way back to the ancient homeland. From all over the world they have returned for one major purpose: to repossess the land, to make habitable once again the waste places and to build up the ruined cities.

Many centuries ago the nation of Israel was confronted with a similar problem, though the desolation of the land at that time had only been of seventy years duration. It is interesting to note the reaction of the people according to the biblical account. In the third chapter of Ezra we read: "The people gathered themselves together as one man to Jerusalem . . and many shouted aloud for joy . . for the people shouted with a loud shout, and the noise was heard afar off" (Ezra 3:1,12,13).

MOSES - THE MAN OF GOD

In retrospection we may still go farther back, when under the leadership of Moses, Israel was formed to become a chosen nation. From its very inception God inaugurated certain principles and ceremonies which had to be minutely followed if God's blessings were to be assured. The most outstanding of these were animal sacrifices for the remission of sin. Moses so indelibly impressed the multitude with this fact that we read: "Moses took the blood, and sprinkled it on the people, and said, Behold the blood of the covenant which the Lord hath made with you concerning all these words" (Exodus 24:8).

This indeed became such an all important issue with the nation that when they returned from the seventy years captivity in Babylon, their first concern was not to lay the foundation of the Temple, but they "builded the altar of the God of Israel, to offer burnt-offerings thereon, as it is written in the law of Moses the man of God" (Ezra 3:2). "The Blood of the Covenant!" Think of it! These cannot be mere words, there must be a deeper meaning to them. Furthermore, that God would allow the nation to continue to exist for almost twenty centuries, without fulfilling so important a commandment, is unthinkable.

LOOKING AHEAD

To find a plausible solution, let us consider another aspect of God's Word through Moses. If the law of Israel was to find a termination in itself, the Lord would have surely made it plain; but instead He pointed the people beyond the law to Another who would come, to whom all Israel was to give strict obedience. In Deuteronomy 18:15,19 we read: "The Lord thy God will raise up unto thee a Prophet from the midst of thee, of thy brethren, like unto me; unto him ye shall hearken. And it shall come to pass, that whosoever will not hearken unto my words which he shall speak in my name, I will require it of him."

It stands to reason that the nation as a whole must have brought God's displeasure upon itself; for we cannot escape the fact that the very Temple where the blood sacrifices had to be made was destroyed a second time and the nation driven into exile, to live for the most part among their enemies.

Some may question as to why Israel has been permitted to return in this our day when there has been no change whatsoever in their religious policies. So much the more since Moses anticipated the diaspora, for he foretold: "Even all nations shall say, Wherefore hath the Lord done thus unto this land? what meaneth the heat of this great anger? Then men shall say, Because they have forsaken the covenant of the Lord God of their fathers, which he made with them when he brought them forth out of the land of Egypt" (Deuteronomy 29:24,25).

As shown, everything revolves around keeping or breaking of the Blood of the Covenant. The very reason that Israel is back in the land of their fathers can only find one answer, that is, to bring the nation not only back to the land but also under that very Covenant. This proves the great mercy and compassion of God to give His people Israel whom He had chosen to be His witnesses, another chance. They are yet to make good their mistake of rejecting their own Messiah and to confess their national guilt.

To fully understand this sin of rejection, we must turn to the New Testament for in it only do we find the continuation and fulfillment of the "Blood of the Covenant." Here at once we come

The True Meaning of the Jewish Holy Days

Why do we Jews weep and lament on Rosh Hashana, when the people of all other nations rejoice on their New Year? Do you know the true meaning of Rosh Hashana, of Yom Kippur, of Succoth? Do you know why you kill a chicken on Yom Kippur? Or why you eat Matzo at Pesach? Send us 6¢ in stamps and we will mail you a copy of our folder, "The Meaning of the Jewish Holy Days."

THE SHEPHERD OF ISRAEL, 236 West 72nd Street, New York 23, N. Y.

Published Monthly, except bi-monthly during July and August, by the American Board of Missions to the Jews, 236 West 72nd Street, New York 23, N. Y. Entered as Second Class Matter November 20, 1945, at the Post Office at New York, N. Y., under the Act of March 3, 1879.

face to face with the Personality of Moses' prediction. The first question would be: What is His name? That we find spoken of by the angel at the annunciation: "And thou shalt call his name JESUS (Yeshuah); for he shall save his people from their sins" (Matthew 1:21). His very name carries with it the meaning of "salvation," therefore He is called our Messiah and Saviour. As such He must be greater than Moses and He is, for He has not only taken on humanity, but also as Saviour He is

JESUS - THE SON OF GOD

"For God so loved the world, that he gave his only begotten Son, that whosoever believeth in him should not perish, but have everlasting life. For God sent not His Son into the world to condemn the world; but that the world thru him might be saved" (John 3:16,17).

Moses had the privilege to free Israel from the bondage of Egypt, whereas Jesus had the sorrowful responsibility to free the people from the bondage of sin which was infinitely harder to do. Yet as both Scripture and history agree He did it voluntarily and freely.

To satisfy the broken law of a holy God, Jesus as sinbearer had to supersede the burnt offerings upon the altar, which as the New Testament declares were but a "shadow of things to come." For the worshipper could never be made perfect as long as these sacrifices had to be repeated year after year. With every new sacrifice the consciousness of sin remained.

In the tenth chapter of the book of Hebrews we read: "For it is not possible that the blood of bulls and of goats should take away sins. Wherefore when he cometh into the world, he saith, Sacrifice and offering thou wouldest not, but a body hast thou prepared me: In burnt-offerings and sacrifices for sin thou hast had no pleasure. Then said I, Lo, I come (in the volume of the book it is written of me), to do thy will, O God . . . By the which will we are sanctified through the offering of the body of Jesus Christ once for all" (Hebrews 10:4-7,10). And in Hebrews 7:25 we are told of the effectual results reaching into the heavenlies: "Wherefore he is able also to save them to the uttermost that come unto God by him, seeing he ever liveth to make intercession for them."

ONCE FOR ALL

Here we arrive at the root of the matter. When Jesus offered up Himself it was for all time and eternity. Therefore God allowed the temple to be destroyed so that the animal sacrifices could be done away with. The prophet Isaiah sheds additional light upon the theme of so great a sacrifice. In Isaiah 53:6 we read: "The Lord hath laid on him the iniquity of us all." That it was also specifically for His people Israel, we are further told in Isaiah 53:8 "For the transgression of my people was he stricken." The language is plain. He suffered not for His own sins but for those of others. Nor was this the mere accidental suffering of an innocent man for a guilty one; it was a great work of atonement, an offering for sin, the actual fulfillment of the "Blood of the Covenant." Israel, as a whole, has not yet grasped the significance of all that (but it nevertheless is the central feature of both the Old and New Testaments, especially in the foregoing prophecy,

As Son of God, Jesus had to be more than a good man; He had to be a perfect man. All — Jew and Gentile — are sinners; Christ alone was sinless. This too has been beautifully portrayed in Isaiah's prophecy: "By his knowledge shall my righteous servant justify many; for he shall bear their iniquities." (Isaiah 53:11). The Bible tells us: "There is none righteous, no, not one" (Romans 3:10), which fact also is another evidence that Jesus (the righteous servant) is the divine Son of God.

MESSIAH'S CLAIMS

His own challenge to this day remains the same: "Search the Scriptures; for in them ye think ye have eternal life: and they are they which testify of me" (John 5:39); and His assertion must some day be met: "I am the way, the truth, and the life: no man cometh unto the Father, but by me" (John 14:6). The difficulties to accept His words as emanating from God may be great, the difficulties of rejecting them are far greater. To those who accept Him, God's peace cannot be doubted. However hard it is to believe, it is harder still to disbelieve, for no other individual has exerted the influence on the world, as He has.

HIS GREATNESS AND POWER

W. E. H. Lecky, the historian, has this to say: "It was reserved for Christ to present to the world an ideal character, which through all the changes of nineteen centuries, has inspired the hearts of men with an impassionate love, and has exercised so deep an influence that the simple record of three short years of active life has done more to regenerate and to soften mankind than all the disquisitions of philosophers, and all the exhortations of moralists."

Moses was not permitted to enter the promised land, but Jesus, the Son of God, at the right hand of the Father, has opened the gates, to let His people in. Moses in his day took the blood of animals and sprinkled it upon the people as a token of God's Covenant with them. Jesus, by His own blood, offered Himself without spot to God, having "obtained eternal redemption for us." "Therefore" God says, "will I divide him a portion with the great . . . he shall be exalted and extolled, and be very high . . . So shall he sprinkle many nations (not merely His own people) the kings shall shut

AMERICAN BOARD OF MISSIONS TO THE JEWS, Inc.

Established by Leopold Cohn in 1894

HEADQUARTERS

LEOPOLD COHN
MEMORIAL BLDG.
236 WEST 72nd STREET
NEW YORK 23, N. Y.

Come To Our Meetings
at 236 West 72nd St., New York
Sunday Service — 4:00 P. M.
Wed. Bible Study — 8:00 P. M.

VISIT OUR OTHER MISSIONS

Brooklyn, N. Y.: 590 Broadway. *Coney Island, N. Y.:* 3116 Neptune Avenue. *Pittsburgh, Pa.:* 5808 Beacon Street. *Philadelphia, Pa.:* 717 Walnut Street. *Washington, D. C.:* 5917 16th St., N. W. *Camden, N. J.:* 1258 Haddon Avenue. *Miami, Florida:* 2628 S.W. 31st Place. *Los Angeles, Calif.:* 5020 W. Pico Blvd. *San Jose, Calif.:* 3580 McKee Road. *Denver, Colo. Columbus, Ohio. Minneapolis, Minn.:* 9540 Oakland Avenue. *Austin, Texas:* 306 E. 14th Street. *Dallas, Texas:* 319 N. Akard. *Seattle, Wash. Phoenix, Arizona:* 2904 W. Montebello Avenue. *Montreal, Quebec, Canada:* 74 Fairmount Avenue West. *Hamilton, Ontario, Canada:* 39 King William Street.

their mouths at him" (Isaiah 53:12; 52:13,15).

In the endtime He will be the Judge and King of all the earth; the ushering in of a thousand years of peace are at our disposal. Why has He not yet come back? This is His answer: "I will go and return to my place, till they (Israel) acknowledge their offense and seek my face: in their affliction they will seek me early" (Hosea 5:15).

ZION'S STRENGTH

Once again there shall be a shout and the noise shall be heard afar off — "O Zion, that bringest good tidings, get thee up into the high mountain; O Jerusalem, that bringest good tidings, lift up thy voice with strength; lift it up, be not afraid; say unto the cities of Judah, Behold your God!" (Isaiah 40:9). "In those days, and in that time, saith the Lord, the children of Israel shall come, they and the children of Judah together, going and weeping: they shall go, and seek the Lord their God. They shall ask the way to Zion with their faces thitherward, saying, Come, and let us join ourselves to the Lord in a perpetual covenant that shall not be forgotten" (Jeremiah 50:4,5).

Such is the wonderful picture of Israel's reconciliation with her Messiah and coming King. Fully restored, under the righteous leadership of *Yeshuah Hamoshiach*, Jesus, the Christ — **Israel shall rise again!**

אַנטוואָרטלעכקייט צו באַפרייען דאָס פאָלק פון דער שקלאַפעריי פון זינד, וואָס איז געווען פיל שווערער אויסצופירן. דאָך די ביבעל און געשיכטע שטימען איין, ער האָט עס געטון אינגאַנצן פרייוויליק.

כדי צו באַפרידיקן די צעבראָכענע געזעצן פון אַ הייליקן גאָט, האָט ישוע געמוזט פאַרטרעטן די עולות אויפן מזבח, וועלכע ווערן גערופן אינם ברית חדשה אַז זיי זענען נאָר געווען „אַ שאָטן פון די קומענדע זאַכן.״ וואָרעם דער גאָטעס־דינער האָט נישט געקענט זיין באַפרידיקט אינגאַנצן אַזוי לאַנג ווי די קרבנות זענען אויפגעאָפּפערט געוואָרן יאָר איין יאָר אויס. מיט יעדן נייעם קרבן איז דאָך פאַרבליבן די באַוווסטזיניקייט פון זינד.

אינם צענטן קאַפּיטל פונם ברִיוו צו די יידן לעזן מיר: „וואָרים עס איז נישט מעגלעך אַז דאָס בלוט פון אָקסן און בעק זאָל אוועק נעמען זינד, דערפאַר, ווען ער קומט אין דער וועלט אַריין, זאָגט ער, שלאַכטאָפּפער און שפּייזאָפּפער האָסטו נישט באַגערט . . . דעמאָלט האָב איך געזאָגט, זע, איך קום, אין דער מגילה פון דעם בוך איז געשריבן וועגן מיר, צו טון דיין ווילן, אָ גאָט . . . דורך דעם ווילן זענען מיר געהייליקט געוואָרן דורך דעם קרבן פון דעם גוף פון ישוע המשיח איין מאָל פאַר אַלעמאָל.״ (יידן 7:10־4, 10). אין יידן בריוו 25:7 ווערט געזאָגט: „דעריבער קען ער אויך ראַטעווען די וואָס קומען דורך אים צו גאָט, ווייל ער לעבט אייביק, כדי זיך משתדל צו זיין פאַר זיי.״

איינמאָל פאַר אַלעמאָל

דאָ קומען מיר צו דעם תוך פון דער זאַך. ווען ישוע איז געוואָרן אונדזער קרבן איז עס געווען פאַר אַלעמאָל און אַלע צייטן. דערפאַר האָט גאָט ב״ה דערלויבט אַז דער בית המקדש זאָל חרוב ווערן כדי די קרבנות פון בהמות זאָלן אָפּגעשטעלט ווערן. דער נביא ישעיה וואַרפט מער ליכט אויף דער טעמע פון דעם גרויסן קרבן. מיר לערנען אין ישעיה 6:53: „יהוה האָט אויף אים אַרויפגעלייגט די זינד פון אונדז אַלעמען.״ אַז דאָס איז אויך געווען פאַר זיין אייגן פאָלק ישראל לערנען מיר פונם זעלטן קאַפּיטל נ״ג פסוק 8 „פאַר די זינד

> ירושלים ירושלים ההרגת את הנביאים והסקלת את השלוחים אליה כמה פעמים חפצתי לקבץ את־בניך כתרנגלת המקבצת את־אפרחיה תחת כנפיה ולא אביתם: הנה ביתכם יעזב לכם שמם: כי אני אמר לכם מעתה לא תראוני עד אשר תאמרו ברוך הבא בשם יהוה: ד.ה. ירושלים, ירושלים, וואָס הרג׳עסט די נביאים און שטייניגסט די, וואָס זיינען געשיקט צו דיר ־ וויפיל מאָל האָב איך געוואָלט צונויפזאַמלען דיינע קינדער ווי אַ הון זאַמעלט איין איהרע הינדלעך אונטער איהרע פלינעל, און איהר האָט נישט געוואָלט. זעהט, אייער הויז וועט אייך בלייבען חרוב. וואָרים איך זאָג אייך, פון איצט אָן וועט איהר מיך נישט זעהן, ביז איהר וועט זאָגען: געבענשט איז דער, וואָס קומט אין גאָט׳ס נאָמען״.
>
> — מתתיהו כ״ג:37־39.

פון מ״ין פאָלק איז ער געפּייניקט געוואָרן.״ די שפּראַך איז קלאָר. ער האָט נישט געליטן פאַר זיינע אייגענע זינד אָבער פאַר די זינד פון אַנדערע. אויך איז עס נישט געווען די צופעליקע ליידן פון אַן אומשולדיקן מאַן פאַר אַ שולדיקן; עס איז געווען דאָס גרויסע ווערק פון פאַרגעבונג, אַ קרבן פאַר זינד, די ווערטלעכע דערפילונג פונם „בלוט פונם בונד.״ דאָס יידישע פאָלק אַלס גאַנצעס, האָט נאָך נישט איינגעזען די גרויסע באַדייטונג פון דעם אַלעמען, דאָך איז דאָס פאָלק דער גרויסער שטריך אינם תנ״ך ווי אויך אינם ברית חדשה, הויפּטזעכלעך אין דער דאָזיקער נבואה.

אַלס בן־אלהים האָט ישוע געמוזט זיין מער ווי אַ גוטער מענטש; ער האָט געמוזט זיין אַ פולקאָמענער מענטש. אַלע — יידן ווי גויים האָבן געזינדיקט; נאָר דער משיח איז געווען אָן זינד. אויך דאָס איז באַשריבן אין דער נבואה פון ישעיהו: „דורך זיין וויסן וועט מיין גערעכטער קנעכט פיל גערעכט מאַכן; און וועט טראָגן זייערע זינד.״ (ישעיה 11:53). די ביבעל לערנט אונדז: „עס איז נישט פאַראַן קיין גערעכטער אַפילו נישט איינער״ (רוימער 10:3), אָט דאָס איז נאָך אַ באַווייז אַז ישוע דער גערעכטער קנעכט איז דער געטלעכער בן־אלהים.

משיחס באַהויפּטונגען

זיין אַרויספאָדערונג פאַרבלייבט דיזעלבע ביזן היינטיקן טאָג: „זוכט די כיתבי הקודש, ווייל אין זיי דענקט איר צו געפינען אייביק לעבן, אָבער זיי זאָגן עדות וועגן מיר:״ (יוחנן 39:5) און זיין וואָרט מוז דערפילט ווערן: „איך בין דער וועג, דער אמת און דאָס לעבן: קיינער קומט נישט צום פאָטער אַחוץ דורך מיר״ (יוחנן 6:14). עס קען זיין אַז עס איז שווער אָנצונעמען זיין וואָרט אַז עס קומט פון גאָט, אָבער פאַרוואַרפן זיין וואָרט איז נאָך ערגער. די וואָס נעמען אים אָן האָבן גאָטס פרידן. ווי שווער עס זאָל נישט זיין צו גלויבן, נישט צו גלויבן איז אַ סך שווערער, וואָרעם קיינער האָט נישט אַזויפיל באַאיינפלוסט די וועלט ווי ער.

זיין גרויסקייט און מאַכט

וו. ע. ה. לייקי, דער היסטאָריקער, שרייבט אַזוי: „דער משיח האָט פאָרגעשטעלט פאַר דער וועלט דעם אידעאַלן כאַראַקטער, וואָס טראָץ די ענדערונגען פון די ניינצן יאָרהונדערטן, האָט ער דאָך אינספּירירט שטענדיק די הערצער פון די מענטשן מיט אַ הייסער ליבע, און האָט אַזוי באַאיינפלוסט די וועלט אַז די פּשוטע באַשרייבונג פון זיינע דריי קורצע יאָרן פון אַקטיוון לעבן, האָט מער אויפגעטון פאַר דער ווידערגעבורט און פאַר פאַרווייכערונג פון דער מענטשהייט ווי אַלע לערעס פון די גרויסע פילאָזאָפן און די דרשות פון די מאָראַליסטן.״

משה רבינו איז פאַרבאָטן געוואָרן אַריינצוקומען אינם צוגעזאָגטן לאַנד אַריין, אָבער ישוע המשיח, דער בן־אלהים, ביי דער רעכטער האַנט פון גאָט דעם פאָטער, האָט אויפגעמאַכט די טויערן, און דערלויבט זיין פאָלק אַריין צו קומען. משה האָט אין זיין צייט גענומען דאָס בלוט פון בהמות און האָט באַשפּרענגט דאָס פאָלק אַלס אַ סימן פון גאָטס בונד מיט זיי. ישוע דורך זיין אייגן בלוט האָט זיך מקריב געווען אָן אַ מום פאַר גאָט, און

האָט דערהאַלטן אייביקע גאולה פאַר אונדזערט וועגן. דערפאַר זאָגט גאָט ב״ה: „וועל איך אים צוטיילן אַ חלק מיט די גרויסע . . . און ער וועט זיין דערהייכט, געררייסט און זייער דערהויבן . . . ער וועט באַשפּרענגען פיל פעלקער (נישט נאָר זיין אייגן פאָלק) קיניגן וועלן פאַרמאַכן זייערע מיילער פאַר אים.״

צום סוף וועט ער אויך זיין דער שופט און דער קיניג פון דער וועלט; ער וועט ברענגען טויזנט יאָר פון פרידן אויף דער וועלט. פאַרוואָס איז ער נאָך נישט צוריק געקומען? אָט איז דער ענטפער: „איך וועל גיין און זיך אומקערן אויף מיין אָרט, ביז זיי וועלן אָנערקענען זייער שולד און זוכן מיין פּנים; אין זייערע צרות וועלן זיי (ישראל) זוכן מיך פרי״ (הושע 15:5).

ציונס שטאַרקייט

ווידער אַמאָל וועט זיין אַ געשריי, אַ קול וואָס מען וועט הערן אין ווייטע ערטער — „אָ ציון וואָס דו ברענגסט גוטע בשורות, גיי אַרויף אויף אַ הויכן באַרג; אָ ירושלים, וואָס ברייגנסט גוטע בשורות, הייב אויף דיין קול מיט קראַפט; שריי הויך און האָב קיין מוראָ; זאָג צו די שטעט פון יהודה, זעט אייער גאָט!״ (ישעיה 9:40). „אין יענע טעג, און צו יענער צייט, זאָגט יהוה, וועלן די קינדער פון ישראל קומען, צוזאַמען מיט די קינדער פון יהודה, זיי וועלן קומען וויינענדיק: זיי וועלן גיין און זוכן יהוה זייער גאָט. זיי וועלן זיך נאָכפרעגן אויפן וועג קיין ציון מיט זייער פּנים געווענדעט אַהין, און וועלן זאָגן, קומט, לאָמיר זיך פאַרייניקן מיט יהוה אין אַן אייביקן בונד וואָס וועט קיינמאָל נישט פאַרגעסן ווערן.״ (ירמיהו 4:50, 5).

אָט אַזוי שטעלט זיך פאַר דאָס בילד פון ישראלס איבערבעטן זיך מיט איר משיח און קומענדען קיניג. צוריק אויף איר בכבודיקן אָרט, אונטער דער גערעכטער פירערשאַפט פון ישוע המשיח — **ישראל וועט ווידער אויפשטיין.**

> **דער נביא ישעיה זאָגט וועגן משיח: ער איז געווען פאַראַכט און פאַרמיטן פון מענטשן אַ מאַן פון פּיין און געווינט צו קראַנקהייט, און ווי איינער פון וועמען מענטשן קערן אָפּ זייער פּנים; ער איז געווען פאַראַכט און מיר האָבן אים נישט געשווינט. פאַרוואָר ער האָט געליטן אונדזערע קראַנקהייטן און אונדזערע ווייטאָגן האָט ער געטראָגן, מיר אָבער האָבן אים געהאַלטן פאַר אַ געפּלאָגטן פון גאָט, געשלאָגן און געפּייניקט. אָבער ער איז געווען פאַרוווּנדעט צוליב אונדזערע זינד, און צעשטויסן צוליב אונדזער אומגערעכטיקייט; די שטראָף פון אונדזער שלום איז געווען אויף אים, און דורך זיינע ביילן זענען מיר געהיילט געוואָרן. מיר אַלע האָבן ווי שאָף זיך פאַרבלאָנדזשעט, איטלעכער האָט זיך געקערט צו זיין אייגענעם וועג, און גאָט האָט געלאָזט טרעפן אויף אים די זינד פון אונדז אַלעמען.**
>
> ישעיה נ״ג

The Shepherd of Israel

רֹעֵה יִשְׂרָאֵל

אָנֹכִי הוּא הָרֹעֶה הַטּוֹב יוחנן 10־11

וַהֲקִמֹתִי עֲלֵיהֶם רֹעֶה אֶחָד יחזקאל ל"ד, 23

א מאָנאַטליך בלאַט צו ערקלעהרען צו ישראל דעם אמת'דיגען משיח

Subscription Price
50c. a Year.

VOL. 44 - No. 7
MARCH, 1960

ישראל וועט ווידער אויפשטיין

פון לואיס קויפמאַן

זינט ישראלס פייערונג פון איר יאָרצייט, זענען טויזנטער פּליטים אָנגעקומען אַהין און האָבן אויפגעהויבן זייערע הערצער און גאָט ב"ה געדאַנקט אַז ענדלעך האָבן זיי געפינען זייער וועג אַהיים צום אַלטן פאָטערלאַנד. זיי זענען צוריק געקומען פון דער גאָרער וועלט מיט איין ציל: צוריק צו געווינען דאָס לאַנד, צו באַוווינען די פאַרלאָזענע ערטער און אויפצובויען די הרובע שטעט.

מיט יאָרהונדערטן צוריק האָט דאָס פאָלק ישראל געהאַט אַן ענלעכן פּראָבלעם, באָטש צו יענער צייט איז דאָס לאַנד נאָר געווען פאַרוויסט 70 יאָר. עס איז ווערט צו באַאַכטן דאָס געפיל פונם פאָלק לויט ווי עס איז באַשריבן אין דעם תנ"ך. אינם דריטן קאַפּיטל פון עזרא לייענען מיר: „דאָס פאָלק האָט זיך פאַרזאַמלט קיין ירושלים ווי איין מאַן . . . און פיל האָבן געשריען פאַר פרייד . . . וואָרעם דאָס פאָלק האָט געיובלט מיט אַ הויך קול, און דאָס געשריי האָט מען געהערט אין ווייטע ערטער. (עזרא ג:1, 12, 13).

משה רבינו — דער איש אלהים

מיר קענען ווייטער צוריקגיין, און זען ווי אונטער דער פירערשאַפט פון משה רבינון, איז ישראל געוואָרן אַ פאָלק. פונם אָנהויב האָט גאָט זיי געגעבן דינים און צערעמאָניעס וואָס מען האָט זיי געמוזט אָפּהיטן כדי צו דערהאַלטן גאָטס ברכות. איינס פון זיי איז געווען די קרבנות פאַר דער פאַרגעבונג פון זינד. משה רבינו האָט אַזוי אונטער געשטראָכן די וויכטיקייט פון דער זאַך אַז מיר לעזן: „משה האָט גענומען דאָס בלוט, און האָט מיט דעם בלוט באַשפּרענגט דאָס פאָלק און האָט געזאָגט: אָט איז דאָס בלוט פונם בונד, וואָס דער האַר האָט געמאַכט מיט אייך וועגן אַלע די רייד" (שמות 8:24).

דאָס איז געווען אַזאַ וויכטיקע טאַט פאַרן פאָלק אַז ווען זיי זענען צוריק געקומען פון דער באַבילאָנישער געפאַנגנשאַפט, זענען זיי געווען פאַרנומען נישט מיטן לייגן דעם פונדאַמענט פונם בית המקדש, אָבער זיי „האָבן געבויט אַ מזבח (אַלטאַר) צום גאָט פון ישראל, כדי צו אָפּפערן עולות דאַרויף ווי עס איז געשריבן אין תורת משה דעם מאַן פון גאָט." (עזרא 2:3). „דאָס בלוט פונם בונד!" לייג אַכט דאַרויף, דאָס זענען נישט קיין פוסטע ווערטער, פאַראַן אַ טיפערע מיינונג אין זיי. אַז גאָט ב"ה זאָל דערלויבן דאָס פאָלק אַז זיי זאָלן עקזיסטירן פאַר קנאַפּע 20 יאָרהונדערטן אָן דעם דערפילן פון אַזאַ וויכטיקע מצווה איז אומדענקבאַר.

אויסזיכט פאַר דער צוקונפט

כדי צו געפינען אַ לעזונג פאַר אָט דערדאָזיקער פראַגע, לאָמיר באַטראַכטן אַנאַנדערן געגנשטאַנד פון גאָטס וואָרט דורך משה רבינון. אויב די תורה איז געווען איר איינענער צוועק, דאַן וואָלט השי"ת עס קלאָר געמאַכט, אָבער אָנשטאָט דעם ווייזט שטענדיק די תורה אויף אַנאַנדערן וועלכער וועט קומען ווען גאַנץ ישראל וועט האָרכן. אין דברים י"ח:15, 19 לעזן מיר: „יהוה דיין גאָט וועט דיר אויפשטעלן אַ נביא פון דיר, פון דיינע ברידער, אַזוי ווי איך בין; אים זאָלט איר האָרכן. און עס וועט זיין, אַז ווער עס וועט זיך נישט צוהערן צו מיינע ווערטער וואָס ער וועט רעדן אין מיין נאָמען, איך וועל עס זוכן פון אים."

עס איז קלאָר אַז דאָס גאַנצע פאָלק האָט זיך פאַרזינדיקט; ווייל מיר זעען אַז דער בית המקדש אַליין ווו מען האָט געבראַכט די קרבנות איז חרוב געוואָרן אַ צווייט מאָל, און דאָס פאָלק איז אַוועק אין גלות אַריין, צו בלייבן מייסטנס צווישן פיינט.

אַ טייל מענטשן פרעגן, פאַרוואָס זשע איז דאָס יידישע פאָלק דערלויבט געוואָרן זיך אומקערן קיין ישראל ווען זייער רעליגיעז לעבן האָט זיך כמעט נישט געענדערט, און משה רבינו אַליין האָט פאָרויס געזען דעם גלות, וואָרעם ער זאָגט פאָרויס: „אַלע פעלקער וועלן זאָגן, פאַרוואָס האָט גאָט אַזוי געטון צו דעם לאַנד? וואָס באַדייט דידאָזיקע הייסקייט פון זיין צאָרן? דאַן וועט מען זאָגן, ווייל זיי האָבן פאַרלאָזט דעם בונד פון יהוה גאָט פון זייערע פעטער, וואָס ער האָט געמאַכט מיט זיי, ווען ער האָט זיי אַרויס געפירט פונם לאַנד מצריים. (דברים 24:29).

ווי מיר האָבן געזען אַלצדינג הענגט אָפּ פון דעם האַלטן און דעם צעשטערן פונם בלוט פונם בונד. די אורזאַך פאַרוואָס ישראל האָט זיך אומגעקערט צום לאַנד פון זייערע פעטער איז כדי נישט נאָר צוריק צו ברענגן דאָס פאָלק אין זייער לאַנד אַריין, אָבער זיי צו ברענגן אונטער דעם בונד. דאָס באַווייזט אונדז גאָטס רחמנות און זיין באַרמהערציקייט צו געבן זיין פאָלק ישראל וואָס ער האָט אויסדערוויילט, נאָך אַנאַנדערע מעגלעכקייט, איינצוזען זייער טעות אין דעם וואָס זיי האָבן פאַרוואָרפן זייער אייגענעם משיח און זיך מודה צו זיין אין זייער שולד.

כדי צו פאַרשטיין די זינד פון פאַרוואָרפונג, מוזן מיר זיך ווענדן צום ברית הדשה ווייל דאָרט געפינען מיר די פאָרטזעצונג און די דערפילונג פונם „בלוט פונם בונד." אָט דאָ קומען מיר פנים אל פנים מיט דעם פערזאָן וועמען משה רבינו האָט פאָרויסגעזאָגט. די ערשטע פראַגע איז: ווי אַזוי הייסט ער? דאָס געפינען מיר אין מתי 21:1, ווו דער מלאָך זאָגט: „און דו זאָלסט רופן זיין נאָמען ישוע ווייל ער וועט דערלייזן זיין פאָלק פון זייערע זינד." זיי נאָמען אַליין באַדייט דערלייזונג, דערפאַר ווערט ער גערופן אונדזער משיח און גואל. דערפאַר מוז ער זיין גרעסער ווי משה רבינו, און איז גרעסער, ווייל נישט נאָר איז ער געווען אַ מאַן, אָבער אַלס גואל איז ער אויך

ישוע — דער זון פון גאָט

„ווייל גאָט האָט אַזוי ליב געהאַט די וועלט, אַז ער האָט געגעבן זיין בן־יחיד, כדי יעדער וואָס גלויבט אין אים, זאָל נישט פאַרלוירן ווערן, נאָר האָבן אייביק לעבן." (יוחנן 16:3).

משה רבינו האָט געהאַט דאָס פריווילעגיום צו באַפרייען דאָס פאָלק ישראל פון עגיפּטישער שקלאַפעריי, אָבער ישוע האָט געהאַט די טרויעריקע פאַר־

Published Monthly, except bi-monthly during July and August, by the American Board of Missions to the Jews, 236 West 72nd Street, New York 23, N. Y.
Entered as Second Class Matter November 20, 1945, at the Post Office at New York, N. Y., under the Act of March 3, 1879.